

GEERTRUDE VERWEIJ

Incognito

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Tot haar grote verbazing zag Sophia Whittam dat er een brief in de postbus zat. Hoewel ze minstens één keer per maand ging kijken, verwachtte ze al lang geen bericht meer. De eerste jaren had dat pijn gedaan. Ze schreef trouw iedere maand naar huis, met vermelding van dit postadres, en hoopte altijd dat er ooit een antwoord zou komen. Maar dat kwam nooit. Maand na maand. Jaar na jaar. Ondanks de teleurstelling over het uitblijven van antwoord, bleef ze schrijven. De laatste jaren wel iets minder, maar toch zeker vier keer per jaar. De hoop op contact was eigenlijk al vervlogen, maar ze vond het belangrijk dat ze wisten hoe ze haar konden bereiken als ze dat wilden.

Ze pakte de dikke brief en hield hem aarzelend in haar handen. Ze draaide hem om, maar het adres dat als afzender vermeld stond, zei haar niets. Even bleef ze in gedachten verzonken staan. Er kwam iemand binnen die een postbus naast de hare opende en een nieuwsgierige blik op haar wierp. Snel stopte ze de brief weg en liep terug naar de parkeerplaats.

Ondanks dat ze met haar gedachten heel ergens anders was, keek ze automatisch oplet-

tend rond. Ze zuchtte geërgerd toen ze de man die onopvallend naast haar auto rondhing in het oog kreeg.

Natuurlijk. Zou ze ooit ergens heen kunnen gaan zonder dat ze achtervolgd werd door fotografen? Voordat hij haar, ondanks het hoofddoekje en de zonnebril die haar opvallende uiterlijk enigszins verborgen, kon herkennen, dook ze een zijstraatje in.

Terwijl ze deed alsof ze een etalage bekeek, zette ze haar zonnebril af en stak die in haar tas. Ze vervolgde haar weg naar een kiosk waar ze bloemen verkochten en trok, terwijl ze een bos bloemen uitkoos, het hoofddoekje van haar haren. Als ze ergens anoniem wilde blijven, moest ze de bos rode krullen die haar handelsmerk geworden waren, verbergen. Nu koos ze er bewust voor om de aandacht te trekken. Op die manier zou niemand op het idee komen dat ze hier eigenlijk naar toe gekomen was voor iets dat ze verborgen wilde houden. Het was inmiddels bekend dat Sophia een aantal adresjes in de stad kende waar ze 's ochtends heel vroeg verse bloemen ging kopen en niemand vermoedde dat ze deze kiosk koos als ze naar de postbus ging.

De oude man van de kiosk keek Sophia opgetogen aan.

“Ik hoopte al dat je vandaag weer langs zou komen. Ik heb prachtige rozen, vers van de veiling.”

Sophia wist dat hij, zodra zij weg was, een bordje bij de rozen zou zetten waarop stond dat het beroemde fotomodel Sophia Whittam vanochtend deze bloemen gekocht had. Waarschijnlijk had de man zelfs extra ingekocht omdat hij er op rekende op deze manier reclame te kunnen maken. Even voelde ze ergernis opkomen. Niets, maar dan ook niets kon ze doen zonder publiciteit. Maar ze hield zichzelf voor dat ze er daarom voor koos om bij dit soort kleine ondernemers inkopen te doen. Zo hielp ze er nog iemand mee.

Met de grote bos bloemen in haar armen wandelde ze op haar gemak terug naar haar auto. Ze lette erop dat er op haar gezicht niets te lezen was van haar gevoelens toen de fotograaf zijn toestel op haar richtte. Ze was het gewend. Met een vriendelijke glimlach stapte ze in en reed langzaam weg.

In haar gezellige appartement schikte Sophia eerst zorgvuldig de bloemen in een vaas. De brief had ze op de salontafel neergelegd, maar ze had hem nog niet opengemaakt. Ze zette de vaas op

de schoorsteenmantel en ging op de bank zitten.

Ze schudde haar hoofd. Waar was ze bang voor? Was dit niet waar ze al die tijd op gehoopt had? Ze pakte de envelop en maakte hem zorgvuldig open met de briefopener. De brief die erin zat las ze langzaam door. En toen ze hem uit had, begon ze nog eens opnieuw, alsof ze bang was dat ze het verkeerd gelezen had.

Ze aarzelde heel even, maar pakte toen haar telefoon. Kon dat, met het tijdsverschil? Het was in Nederland acht uur later. Ze keek op haar horloge. Negen uur. Dan was het daar vijf uur 's middags. Dat kon dus wel. Ze toetste het nummer dat onder aan de brief stond in en kreeg een telefoniste aan de lijn.

In onwennig Nederlands vroeg Sophia naar de afzender van de brief.

“Rob Schouten alstublieft.”

Ze werd direct doorverbonden.

“Met Schouten.”

“U spreekt met eh ... Sofie de Wit. Ik heb daarnet uw brief gekregen.”

“Oh, Sofie! Wat fijn dat ik je op die manier nog heb kunnen vinden. Allereerst gecondoleerd natuurlijk.”

“Dank u wel.”

“Was het een grote schok voor je? Ik vind het

heel vervelend dat je op deze manier te weten moest komen dat je ouders allebei omgekomen zijn. Ik heb geprobeerd je op tijd voor de begrafenis te bereiken, maar er was nergens een aanknopingspunt te vinden. We waren al bezig om het huis leeg te ruimen, toen je brief kwam.”

Sophia wist niet zo goed wat ze hier op moest zeggen. In zijn brief vermeldde Schouten dat hij een achterneef van haar moeder was, maar ze kende hem verder niet en was er niet zeker van of hij iets wist van de situatie. Hij was, omdat ze haar niet konden vinden, als naaste familielid aangewezen om het nalatenschap van haar ouders af te handelen. Hun dood kwam eigenlijk niet eens als een schok, al was het wel onverwacht. Haar ouders had ze ook niet echt gemist, al die jaren. Alle pogingen om het contact te herstellen waren gericht geweest op haar twaalf jaar jongere zusje. En dat was dan ook de reden dat ze belde.

“Ik wilde vragen... Hoe is het met Renske?”

Schouten zuchtte.

“Ik was al bang dat je dat zou willen weten. Om eerlijk te zijn gaat het niet zo goed met haar. Naast mijzelf hebben jullie geen familie meer. En ik kan haar onmogelijk in huis nemen. Ik ben gescheiden en woon vanwege mijn zaken

afwisselend in appartementen in Amsterdam, Londen en Berlijn. Ze zit in een opvanghuis, maar daar heeft ze het niet erg naar haar zin. Ze is opstandig, haar cijfers dalen schrikbarend en ze ziet de toekomst somber in.”

Sophia probeerde de gedachten die in haar opborrelden te ordenen.

“Ik zou naar huis kunnen komen. Of... Zei je daarnet iets over het huis leeg ruimen?”

“Eh, ja. Het spijt me dit te moeten zeggen, maar je ouders hadden behoorlijk veel schulden en waren slecht verzekerd. Het huis moest dus verkocht worden. En dan is er nog een probleem met de erfenis, dat schreef ik al.”

“Dat is wel op te lossen. Maar daar bel ik niet voor. Het gaat mij om Renske. Kan ik iets voor haar doen?”

Hij aarzelde.

“Ze vroeg wel naar je. Je zou wettelijk gezien haar voogd kunnen worden. Maar of je haar mee mag nemen naar Amerika, weet ik niet.”

“En als ik terug kom naar Nederland?”

“Misschien kun je beter contact opnemen met de voogdijwerker die haar dossier behandelt. Ik heb zijn telefoonnummer wel voor je.”

Sophia schreef het nummer dat hij noemde in haar agenda.

“Bel je me als je een beslissing genomen hebt?”

Ze beloofde het en beëindigde het gesprek.

Even staarde ze voor zich uit. Wat moest ze doen? Haar leven was de laatste maanden al veranderd in een grote puinhoop. Misschien was dit net wat ze nodig had om de beslissing te nemen die ze al een tijdje overwoog.

Ze toetste het telefoonnummer in en kreeg direct de voogdijwerker aan de lijn.

“Met Marinus de Geus.”

“U spreekt met Sofie de Wit. Ik ben de zus van Renske.”

“Aha. U bent weer opgedoken?”

Ze fronste.

“Als u dat zo wilt noemen, ja. Hoe gaat het met haar?”

“Niet zo goed. Het is voor een zestienjarige al moeilijk genoeg om haar beide ouders tegelijkertijd te verliezen. En dan is haar enige zus ook nog eens spoorloos.”

Sophia bedwong de neiging om zichzelf uitgebreid te verdedigen en zei eenvoudig: “Ik wist het niet eerder. Ik woon in het buitenland en ik heb geen vast adres.”

“Oh. Nou, daar heeft Renske dan ook niet veel aan. Ze heeft stabiliteit nodig, mensen die

bij haar horen. We zijn op zoek naar een pleeggezin, maar ze werkt niet erg mee.”

“Ze kan bij mij wonen.”

“Zo gemakkelijk gaat dat niet. Ook al komt u wettelijk gezien in aanmerking om de voogdij over Renske te krijgen, we kunnen haar niet zomaar naar het buitenland laten vertrekken.”

“En als ik naar Nederland verhuis?”

“Dan wordt het iets minder lastig. Op voorwaarde dat u kunt aantonen dat u woonruimte en een stabiel inkomen heeft.”

“Dat kan ik wel regelen.”

De Geus schraapte zijn keel.

“U moet goed begrijpen dat alles wat wij doen in het belang van uw zusje is. Haar gedrag is op dit moment alles behalve acceptabel, maar ik heb goede hoop dat ze met een beetje begeleiding weer op het juiste pad terecht zal komen. Ik wil er dan ook van overtuigd zijn dat u voor die begeleiding kunt zorgen.”

“Dat lukt wel. Ik kom zo snel mogelijk, maar ik moet eerst wat dingen regelen. Mag ik Renske ook nog even spreken?”

“Dat lijkt me niet verstandig. Zo’n gesprek wekt alleen maar verwachtingen waaraan u niet kunt voldoen.”

Ze beseftte dat hij niet geloofde dat ze wer-

kelijk zou doen wat ze zei. Maar hij kende haar dan ook niet. Ze was al een tijdje aan het twijfelen. Ze was het leven onder de voortdurende publieke belangstelling vanwege een aantal nare gebeurtenissen al maanden zat.

Ze had alleen de moed nog niet gehad om er werkelijk iets aan te doen. Ze merkte wel dat ze het steeds moeilijker vond om rustig te blijven. Ze was zelf een beetje geschrokken van haar geïrriteerde reactie op de sympathieke bloemenverkoper van vanochtend. Gelukkig had de man er niets van gemerkt, maar het werd wel steeds moeilijker om vriendelijk te blijven.

Deze ontwikkelingen gaven haar het laatste zetje. Ze zou naar Nederland terug gaan en een nieuw leven opbouwen. Een leven ver van fotografen en roddeljournalistiek, want daar wilde ze haar zusje niet aan blootstellen.

Hoe ze dat precies ging aanpakken wist ze nog niet. Het zou lastig zijn om haar identiteit verborgen te houden. Maar ze had al die jaren verborgen kunnen houden dat ze een postbus in een klein winkelcentrum aanhield, puur en alleen in de hoop dat ze ooit bericht van haar kleine zusje zou krijgen. En bovendien was het haar ook gelukt om ervoor te zorgen dat geen enkele journalist had kunnen ontdekken waar